

C.A. Wertheim

Flash back, flash forward

Een zelfportret van Rembrandt, nageschilderd op een hondenmand van koeienbont. "La Grande Odalisque" van Ingres, levensgroot uitgevoerd in stof. Aan de voeten van het bevallig op de sofa liggende naakt bevindt zich een zuurstokroze poezenverblijf, prominent aanwezig. Meisterwerken als het "Meisje met de parel" van Vermeer, "Malle Babbe" van Frans Hals, "Gilles" van Watteau, maar ook moderne iconen van de massacultuur, zoals Madonna of Marilyn Monroe worden geconfisqueerd.

Wie het werk van **C.A. Wertheim** bekijkt, krijgt een schok. Zij heeft een zeer persoonlijk hergebruik van bestaande beelden en materialen. Beroemde, onaantastbaar geachte kunstwerken uit de westerse kunstgeschiedenis worden op een schaamteloze

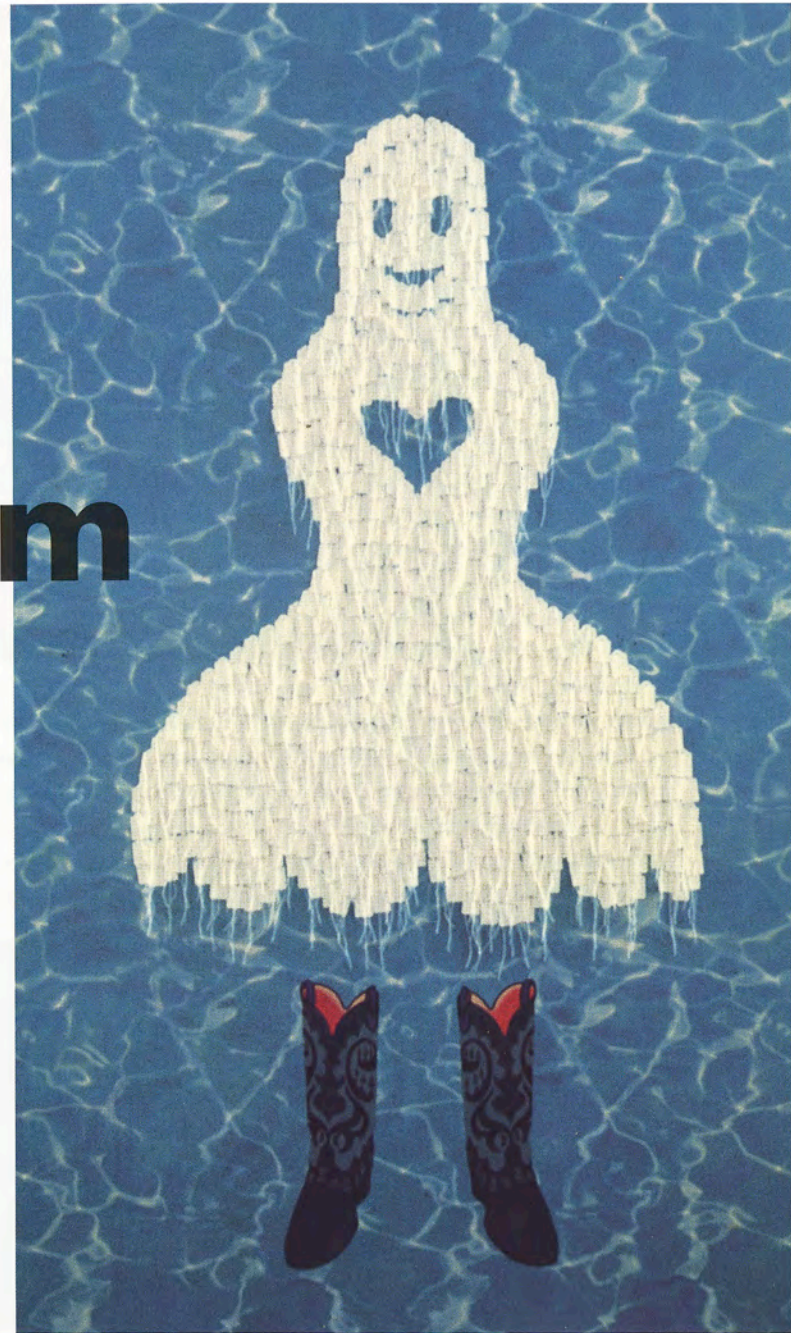
Zelfportret

1998

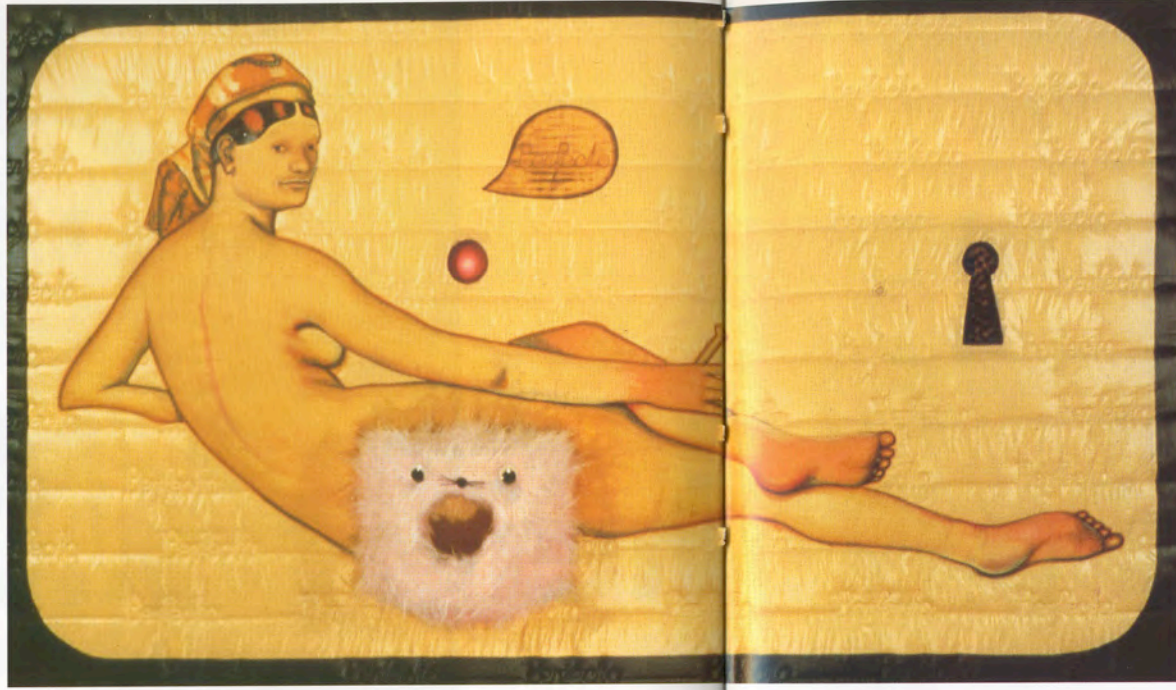
Gemengde techniek op stof

230 x 130 cm

(courtesy Galerie Cokkie Snoei, Rotterdam)



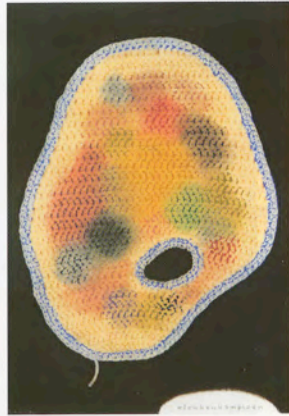
Perfecto
(Zelfportret naar 'La Grande Odalisque van Ingres', 1814)
1992
gemengde techniek op gewatteerde stof
140 x 240 cm
(courtesy Galerie Cokkie Snoei, Rotterdam)



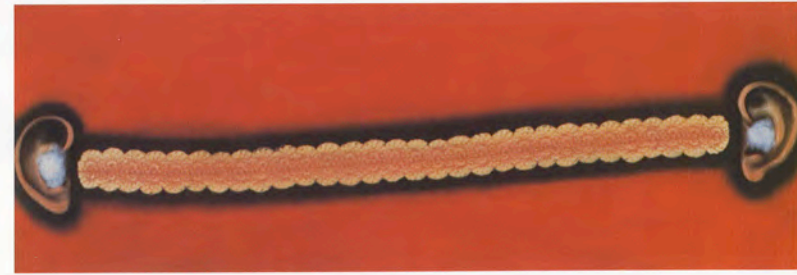
manier gereproduceerd in een ongebruikelijke uitvoering. Overbekende portretten voert zij uit in gewatteerde, overdadig gedecoreerde en geborduurde stof en voorziet zij van haar eigen geschilderde gelaatstrekken. Het gaat niet om een realistisch zelfportret, maar om

een schematische, afstandelijke weergave. De kunstenaar ondergraaft daarmee de gangbare opvatting over het zelfportret. Door werken te gebruiken die deel uitmaken van het collectieve geheugen is er tevens sprake van een dubbelportret: beurtelings doemen beide

Vlekkenkampioen
1996
Gemengde techniek op papier
42 x 30 cm
(courtesy Galerie Cokkie Snoei, Rotterdam)



Zonder titel
1997
Gemengde techniek op papier
30 x 84 cm
(collectie Gemeentemuseum, Arnhem)



dende en toegepaste kunst, tussen kitsch en kunst, tussen goede en slechte smaak, tussen banale en verheven inspiratiebronnen. Enthousiast verzamelt zij allerlei stoffen, die vooral niet mooi of van een degelijke kwaliteit mogen zijn. Kitscherige prints, felgekleurd kunstbont, vitrage, keukengordijn of badkamerkleedjes past zij toe. En natuurlijk macramé en smyrna-knoppen, vertegenwoordigers van de ultieme truttigheid in textiele technieken. Haar werk is een brutaal ongebonden, ironisch commentaar op allerlei heilige huisjes in de kunst.

gezichten op. Het weerzien met een oude bekende wordt steeds onderbroken door de blik van de kunstenaar. Het verleent haar werk een meervoudige gelaagdheid. C.A. Wertheim maakt korte metten met codes en conventies. Zij slecht grenzen tussen beel-